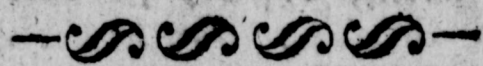


Du glättiga yngling som fådar Guds dag, hwad
ser du för under naturen bewisar om sommaren är den
lustig och glad den kan dina mödor och sorger wist li-
sa; den wisar att Gud i sin allmagt allt rår, du få-
dar det ej om ett hundra år. :;

Så lär dig då yngling att du blifwer wis, din
kunskap om allmaktens under ej dämpa, ynglingars
wandel är sällan wärd pris, det synes som de efter af-
grunden kämpa; wandren försigtigt ty säkert ni får be-
löningen förr än om hundra år. :;



Fyra nya och mycket wackra

Wisor,

Den Första:

Se der mitt swärd jag lemnar dig, ic.

Den Andra:

Jag icke någon njutning känner ic,

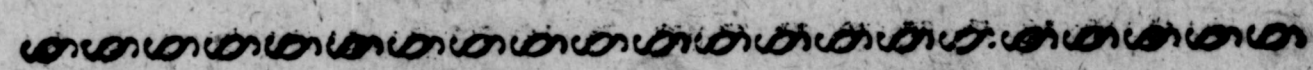
Den Tredje:

Gamla werlden i all heder, ic.

Den Fjerde:

Om hundra år är all ting för-
glömdt, ic.

(Sjungen under åtskilliga wackra melodier.)



Lindöping, 1836,
Tryckt hos P. A. & C. E. Strömberg.

En ny och milt vacker

110132

En 80-årig

Se der mitt svärd jag lemnar dig, Det blifwer nu

En 80-årig

Säg ic någon njutning kanner Att brida boet en

En 80-årig

Se der mitt svärd jag lemnar dig, Det blifwer nu

En 80-årig

Säg ic någon njutning kanner Att brida boet en

En 80-årig

Säg ic någon njutning kanner Att brida boet en

Säg ic någon njutning kanner Att brida boet en

Säg ic någon njutning kanner Att brida boet en



Se der mitt svärd jag lemnar dig, Det blifwer nu
för tungt för mig: Tag svärdet — för det som en
man — Dämla Gångar: — bäst du kan: —

Dina bröder slupade i strid; Sem söner felget kos
stat mig; Din moder längtade till dem, Och döden föro
de henne hem. —

Var tapper manligt sticka dig, Låt se att du ej
sviker mig, Din segghet gör mig större qual, An alla
dina bröders tal. —

Din flicka äfwen trogen blif, Ej mer än en din
Pärlet gif, Se ej på hennes skönhet blott — Låt hjer
tat äfwen vara godt. —

Var trogen ännu Rung och lund, Den blom
wundna råd din hand, Den tappre blott din wänkap
gif, O! segrade och hjerte. —



Säg ic någon njutning kanner Att brida boet en

Säg ic någon njutning kanner Att brida boet en

nyttig dag, Men i ett lag bland muntra wänner
Der dricker stundom också jag. :;

Fem sinnen ju wär njutning wäcka Må mina
Kålar blifwa fem, Fem glas kan också törsten släcka,
Om man i botten dricker dem. :;

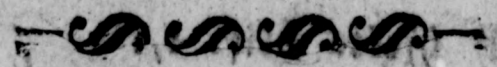
Mitt första glas jag då will tömma För henne
som är allt för mig, Som lärt mig lifwets plågor
glömma, Och finna sällheten hos sig. :;

Mitt andra glas jag också will dricka: Er, mina
wänner, helgas den Som lärt mig älska näst min
flicka, Den rena ljufwa wänstapen. :;

Mitt tredje glas för fosterlandet I botten töm-
mer jag också, I enighet det ljufwa bandet Wår fria-
het bröder blomstra må. :;

Mitt fjärde glas med upprördt hjerta Jag helgar
den sitt öfwerflöd, Att ömma wid en uflings smärta
Och ge den törstige ett bröd. :;

Mitt femte glas jag ej will spara — Det hel-
gas wården — och med fog Skall det ett tack samt
wittne wara Att äfwen jag har druckit nog. :;



Gamla werlden i all heber, Men den war dock sa-
tans dum; Intet wett och inga seker I det råa pu-
blicum — Man till namnet då knappt kände Dal,

spektakel, spel och klubb, Hustrun spann och wäfwen
wände Och hwar flicka brukte stubb.

Men den nya werlden åter Är en riktig snille-
werld, Der man educera låter Hwarje flicka till en
lård; Länsherrn och hans Länsmansdotter, Biskopen
och hans Caplan, Läsa franska, ha Capotter, Å ta
mode som hufwudstän.

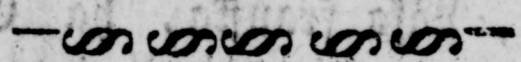
Gamla werlden för de sköna Säkert ganska trä-
fig war, Flickan pjåkig som en höna Rodnade för
hwarje kar; Ålkarn wördnadsfull och slagen, stod helt
stum wid flickans blick, Och knappt förrän bröllopsda-
gen Någon enda kyss han fect.

Nya werlden blef det gifwet Att förlusta flickor
rätt, Ty de dansa genom lifwet Glad, bekymmers-
löst och lätt. Blygsamheten är en fabel, Ingen enda
tror på den, Och wid klangen af en fabel Wädes
första kärleken.

Gamla werlden bland meriter Ansåg frihet utan
krus, Och man strök ej på wifiter Dag från dag ut
hus i hus. Hustrun med sin man förtroligt Lesbe
som ett englapar, Och den ena sann ej roligt Att den
andra borta war.

Nya werlden tror helt annat, På kalas är den
blott säll, Och man lefsamt har förbannat Om man
hemma är en qwäll. Frun och herrn så sällan trif-
wes Uti samma rum och säng, Och förtroende bort-
gifwes Att en pige eller dräng. —

Bröder flyttom of till bålen, Fyllom ewigt våra
glas; För vår nya werld går skålen, Bort med gamla
werldens ras. En förtjenst den likwål hade, Må wi
härma den ännu — Gamla Gøthen alltid sade: Sloss
som tio, drick som sju.



Om hundra år är allt ting förglömt, Bröder hwad
wi här i tiden månde lida, buteljen den wi i aften
har tömt gifwer of styrka mot tiden att strida, ruset
som bror uti aften består är borta långt förr än om
hundra år. ::

Om lyckans hästar ej gå i tras, bröder hugg spår-
rarna djupt i des sida; hatas wi of ett näswist kras,
bjuda profanter man aldrig kan lida; Trösta dig lif-
wål ehuru det går, det kräfs dig ej mer om ett hun-
drade år. ::

Om din flicka will öfwergifwa dig, Och du utaf
henne ej älskas mera, trög skall du blifwa men lyckelig
då du åter börjar att wälja bland flera; Kärlekens ro-
sor af allting består för dig de ej wära om ett hun-
drade år. ::

Kärleken liknar hos mången mamsell den ostliga
winden som sig månd' framtränga, en gosse är stadig
till sinne likwål, han brukar ej så uti byarne ränna;

derför min gosse en flicka du får och det blir långt
förr än om hundra år. ::

Om du en sådan tåpa till hustru har fått, som
dig inga nöjen bland wänner tillåter, sätter en rand
på ditt glas för ditt brott, och dina små synder ej me-
ra förlåter; trösta den gumman en ända hon får och
det blir långt förr än om hundra år. ::

Derföre bröder hör min medecin mina små råd-
aldrig någonsin föragta, drickom med nöje vårt härli-
ga win, gå sedan hem så försigtigt och sakta, wänsta-
pen längst utaf allting består, ja den har lika warde
om ett hundra år. ::

Men will du ej lefwa som wån i den tid, gå
bort och beståda de afgrundens bröder, will du dem lif-
na uti all din tid med dem får du sällskap när du
blifwer döder; men om du med wänskap din werld ge-
nomgår så wäntar dig sällhet om hundra år. ::

Du aldriga man hwad hafwer du för tröst hwad
ken du dig hjelpa med dina rikedomar, när som din
kropp uti mull blir upplöst så har du af penningar
alsingen fromma; ty allt hwad du skapar och allt
hwad du när gör dig det ej gläder om ett hundra år. ::

Den trångtande pilgrim wäntar det land der han
får uppstörda den frukt han har ympat, men demas
han grafwer i Jordens stoft han will ej de jordiska
håfwoor bortstympa, han grafwer och fäktar i dag som
i går, men ligger likwål döder om ett hundra år. ::